

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป

- พฤติกรรมการอ่านและทัศนคติที่เด็กมีต่อหนังสือพิมพ์
- การใช้หนังสือพิมพ์ประกอบการเรียนในชั้นเรียนของเด็ก
- ทัศนคติของเด็กเกี่ยวกับอิทธิพลของหนังสือพิมพ์รายวัน

ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก

- ความต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก
- ความต้องการในด้านรูปแบบของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก
- ปริมาณเนื้อหาที่ลงในหน้าหนังสือพิมพ์
- ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์
- กำหนดออกหนังสือพิมพ์
- ราคาของหนังสือพิมพ์
- วิธีที่จะได้อ่านหนังสือพิมพ์
- การมีบทบาทร่วมกับหนังสือพิมพ์

ตอนที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในด้านเนื้อหาของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก

- ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์
- การวิเคราะห์ห้วงสมมติฐานที่ ๑ - ๑

๑. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

๑. กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน ๕๒ คน เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ร้อยละ ๔๖ (จำนวน ๒๔๐ คน) และนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ ร้อยละ ๕๔ (จำนวน ๒๘๐ คน)
๒. กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนที่เป็นเพศชายและเพศหญิง ร้อยละ ๕๐ เท่ากัน (ชาย ๒๖๐ คน หญิง ๒๖๐ คน)
๓. เด็กนักเรียนชั้นประถม ๕ และ ๖ มีจำนวนร้อยละ ๕๐ เท่ากัน (จำนวนชั้นละ ๒๖๐ คน)
๔. ค่าใช้จ่ายประจำวันของเด็กส่วนใหญ่ได้รับจากผู้ปกครองหรือบิดามารดา คือ ๕ บาท ถึง ๑๐ บาท ต่อวัน (ร้อยละ ๖๕.๕๑) และเด็กที่ได้รับค่าใช้จ่าย ๑๑ บาท ถึง ๑๖ บาทขึ้นไป มีร้อยละ ๓๐.๑๕ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑)

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป

ก. พฤติกรรมการอ่านและทัศนคติที่เด็กมีต่อหนังสือพิมพ์ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒)

๑. พฤติกรรมทั่วไปในการอ่านหนังสือพิมพ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กจะได้อ่านหนังสือพิมพ์ทั่วไปนั้นมีมากพอสมควร โอกาสที่เด็กจะได้อ่านเป็นประจำมีจำนวนสูงสุด (ร้อยละ ๔๕.๐๔) รองลงมาเด็กมีโอกาสอ่านบ้างจากการซื้อเป็นบางครั้งของผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่นในบ้าน (ร้อยละ ๔๗.๓๑) บ้านของของเด็กที่ไม่เคยซื้อหรือรับเลยมีส่วนน้อย (ร้อยละ ๓.๖๕) ผลการวิจัยนี้ตรงกับรายงานการสำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย (กรมวิชาการ - ๒๕๑๕) ที่พบว่า นักเรียนประถมปลายจำนวนสูงสุด ร้อยละ ๓๖.๘๓ มีหนังสือพิมพ์อ่านที่บ้าน และเมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมการอ่านของเด็กระดับชั้นมัธยม จากผลการศึกษาความสนใจและทัศนคติที่มีต่อหนังสือพิมพ์รายวันของเยาวชน โรงเรียนรัฐบาลระดมมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร

(จุดฉวีวัฒน์ กิติเวช - ๒๕๑๘) ก็ปรากฏผลใกล้เคียงกัน คือ เด็กนักเรียนมัธยมร้อยละ ๘๖.๓๗
อ่านหนังสือพิมพ์รายวันทุกวัน (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒)

หนังสือพิมพ์รายวันที่เด็กมีโอกาสอ่านมากที่สุด คือ ไทยรัฐ (ร้อยละ ๔๕.๒๖)
รองลงมา คือ เคลลิวีสต์ (ร้อยละ ๒๖.๓๒) และบ้านเมือง (ร้อยละ ๗.๕๘) คิวสยาม
(ร้อยละ ๖.๓๑) สยามรัฐ (ร้อยละ ๔.๑๐) หนังสือพิมพ์ฉบับอื่น ๆ ได้แก่ แนวหน้า
เคลิโหม์ เคลมิเรอร์ มติชน ตะวันสยาม เสียงปวงชน และหนังสือพิมพ์เฉพาะ คือ
ข่าวพาณิชย์ และ วิสนิวส์ เด็กมีโอกาสอ่านน้อยมาก เพียงไม่เกินร้อยละ ๒.๑๑ เท่านั้น
ผลการวิจัยนี้ตรงกับกลุ่มตัวอย่างผู้อ่านหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย ในการศึกษาบทของ
สื่อสารมวลชนต่อการศึกษารายบ้าน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ -
๒๕๒๑) รายชื่อหนังสือพิมพ์ที่ผู้อ่านสนใจอ่านเป็นประจำเรียงตามลำดับดังนี้ คือ ไทยรัฐ
เคลลิวีสต์ บ้านเมือง คิวสยาม สยามรัฐ ฯลฯ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๓)

๒. ทัศนคติของเด็กที่มีต่อการอ่านหนังสือพิมพ์ (ภาคผนวก ข ตาราง
ที่ ๔ - ๖)

ทัศนคติของเด็กเกี่ยวกับการอ่านหนังสือพิมพ์ จากการวิเคราะห์ ปรากฏว่า
เด็กส่วนใหญ่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ (ร้อยละ ๕๕.๗๗) เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์มีส่วนน้อย
(ร้อยละ ๔.๒๓) ผลจากการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้ ตรงกับผลการวิจัยเรื่องการอ่านของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (วงเคียน วรรมไชย และผู้ช่วยศาสตราจารย์ กิติยวดี
บุญเชื้อ - ๒๕๑๔) ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๗ ทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่
(ร้อยละ ๗๕.๕๒) ชอบอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และนอกจากนี้ยังตรงกับผลจากรายงาน
การสำรวจความสนใจและรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย (กรมวิชาการ - ๒๕๑๔)
ที่ระบุว่า เด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์

สาเหตุที่เด็กชอบอ่านหนังสือพิมพ์ จากกลุ่มตัวอย่างที่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ จำนวน ๔๕๘ คน (ร้อยละ ๕๕.๗) ให้ความเห็นว่า เหตุที่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ เพราะเห็นว่าทำให้รอบรู้เหตุการณ์และความเคลื่อนไหวต่าง ๆ รวมทั้งได้ทราบสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ (ร้อยละ ๓๕.๑๕) รองลงมาชอบอ่านหนังสือพิมพ์ เพราะมีเรื่องต่าง ๆ ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ (ร้อยละ ๑๗.๔๔) ได้และชอบอ่านเพราะเห็นว่า มีข่าวประจำวันที่น่าสนใจ (ร้อยละ ๑๕.๒๖)

สาเหตุที่เด็กไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๔๔ คน (ร้อยละ ๔.๒๓) ของเด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ เด็กจำนวนสูงสุดที่ไม่ชอบอ่านเพราะเห็นว่าหนังสือพิมพ์มักลงแต่เรื่องที่ใหญ่โตอ่าน (ร้อยละ ๔๐.๙๑) รองลงมาไม่ชอบอ่านเพราะเห็นว่าเรื่องต่าง ๆ ที่ลงในหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องที่นักเรียนไม่สนใจ (ร้อยละ ๒๐.๔๕) และปกติไม่ชอบอ่านหนังสืออยู่แล้ว (ร้อยละ ๒๐.๔๓)

๓. ลักษณะการอ่านหนังสือพิมพ์ของเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่

๓ - ๕)

ความถี่ในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเด็กจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๖๓.๔๖) อ่านเป็นบางครั้งแล้วแต่โอกาสที่อ่านเป็นประจำ ไม่ได้อ่านเลยมีเป็นส่ว น้อยมาก (ร้อยละ ๓๓.๒๓) และร้อยละ ๒.๓๑ ตามลำดับ) และที่อ่านในลักษณะอื่น ๆ เช่น อ่านเพราะทางบ้านขี้อมา และอ่านเฉพาะเมื่อมีเวลาว่าง มีน้อยที่สุด (ร้อยละ ๐.๕๖) (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๓)

สถานที่ในการอ่านหนังสือพิมพ์ของเด็ก ผลการวิเคราะห์พบว่าเด็กส่วนใหญ่อ่านหนังสือพิมพ์ที่บ้าน (ร้อยละ ๗๒.๓๑) อ่านที่บ้านญาติหรือคนรู้จัก (ร้อยละ ๗.๕) ที่ห้องสมุด (ร้อยละ ๖.๕๔) และที่โรงเรียน (ร้อยละ ๕.๗) ที่ร้านอาหาร (ร้อยละ ๓.๐๔) ที่ร้านขายหนังสือ (ร้อยละ ๒.๕๖) ที่อ่านสถานที่อื่น ๆ เช่น อ่านบนรถเวลาที่ผู้ปกครองไม่ส่ง และไปรับกลับ (ร้อยละ ๒.๑๑) เมื่อเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์สถานที่ในการอ่านหนังสือพิมพ์

ของเยาวชนในชั้นมัธยมของจตุรวัฒน์ ที่พบว่า สถานที่อ่านส่วนใหญ่ตรงกัน คือ ที่บ้าน (ร้อยละ ๖๔.๕๒) ที่ห้องสมุดโรงเรียน (ร้อยละ ๑๓.๒๐) ที่ร้านอาหาร (ร้อยละ ๑๒.๗๑) ผลการวิเคราะห์เรื่องนี้กับของจตุรวัฒน์แตกต่างกันบ้างเล็กน้อยถ้าเปรียบเทียบค่าร้อยละของนักเรียนประถม กับนักเรียนมัธยมจะเห็นว่า นักเรียนประถมอ่านหนังสือพิมพ์ที่บ้านมากกว่านักเรียนมัธยม แต่อ่านที่ห้องสมุดน้อยกว่านักเรียนมัธยม ซึ่งอาจเป็นผลมาจากทักษะในการอ่าน ความสนใจ ความสามารถและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุด (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๕)

การอ่านหนังสือพิมพ์รายวันส่วนมากของเด็ก จากการวิเคราะห์ ปรากฏว่าเด็กเกินกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่าง อ่านเป็นบางเรื่องที่น่าสนใจรองลงมาอ่านเฉพาะบางหน้า (ร้อยละ ๑๐) คุภาพและอ่านเฉพาะข่าวที่เกี่ยวกับภาพที่ลงเท่านั้น (ร้อยละ ๔.๕๑) อ่านเฉพาะหน้าสำหรับเด็ก (ร้อยละ ๔.๖๒) การอ่านนอกเหนือจากนี้มีเป็นส่วนน้อย ได้แก่ อ่านเฉพาะภาคหัวข่าว (ร้อยละ ๔.๕๑) คุแต่รูปภาพและการ์ตูน (ร้อยละ ๔.๕๒) (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๕)

ข. การใช้หนังสือพิมพ์ประกอบการเรียนในชั้นเรียนของเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๐)

จากการวิเคราะห์ ปรากฏผลว่า เด็กส่วนใหญ่เคยใช้หนังสือพิมพ์ประกอบการเรียนในวิชาต่าง ๆ (ร้อยละ ๕๕.๕๕) มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่เคยใช้หนังสือพิมพ์ประกอบการเรียน (ร้อยละ ๑๔.๕๒) เมื่อเปรียบเทียบกับ การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านหนังสือพิมพ์รายวันที่มีต่อการเรียน ในรายงานงานวิจัยเรื่อง บทบาทของหนังสือพิมพ์รายวันในการศึกษานอกระบบของเยาวชน เยาวชนในกรุงเทพมหานคร (อายุ ๑๐ - ๑๔ ปี) ส่วนใหญ่เห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันช่วยการศึกษาในโรงเรียนมาก

ค. ทรรศนะของเด็กเกี่ยวกับอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๑ - ๑๒)

เด็กส่วนใหญ่ มีทรรศนะเกี่ยวกับอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ดังนี้คือ

อิทธิพลในทางที่ดี

๑. เด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้ได้รับความรู้ทั่วไปมาก (ร้อยละ ๘๕.๓๓)
๒. เด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้ได้รับความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวาง (ร้อยละ ๘๐)
๓. เด็กเกินกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้รู้จักใช้ภาษาไทยดีขึ้น เป็นตัวอย่างที่ดีในการพูดและเขียน (ร้อยละ ๖๘.๖๒) มีบ้างที่ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ ๓๑)
๔. เด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ช่วยฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการอ่านยิ่งขึ้น เพราะภาษาที่ใส่ง่ายต่อความเข้าใจ (ร้อยละ ๗๖.๓๒)
๕. เด็กเกินกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้ใฝ่ในทางดีงาม (ร้อยละ ๖๔.๔๒) มีเด็กมากพอสมควรไม่เห็นด้วย (ร้อยละ ๓๕.๕๘)
๖. เกี่ยวกับอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ ที่ทำให้เด็กอยากลอกเลียนแบบที่ดีของบุคคลในข่าว มีทั้งเด็กที่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยซึ่งมีเปอร์เซ็นต์ใกล้เคียงกัน (เห็นด้วยร้อยละ ๕๓.๐๘ ไม่เห็นด้วย ร้อยละ ๔๖.๙๒)
๗. เด็กเกินกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้มีความทะเยอทะยานในชีวิตและกระตุ้นให้มีความคิดริเริ่ม (ร้อยละ ๕๘.๒๓) และที่ไม่เห็นด้วยมีเปอร์เซ็นต์ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ ๔๑.๗๗)
๘. เด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า สามารถนำความรู้ที่ได้จากหนังสือพิมพ์มาใช้ในชีวิตประจำวัน (ร้อยละ ๗๘.๘๑) เด็กที่ไม่เห็นด้วยมีเป็นส่วนน้อย (ร้อยละ ๒๑.๑๙)
๙. เด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์เป็นประโยชน์ต่อการเรียนและการศึกษา (ร้อยละ ๘๕)

อิทธิพลในทางไม่ดี

๑. เด็กส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้สิ้นเปลืองเวลาโดยไม่จำเป็น (ร้อยละ ๕๑.๓๓) เด็กที่เห็นด้วยมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น (ร้อยละ ๔.๒๗)
๒. เด็กส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้จิตใจฟุ้งซ่าน (ร้อยละ ๔๖.๓๕) เด็กที่เห็นด้วยมีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ ๑๓.๖๕)
๓. เด็กส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้การใช้ภาษาเลวลง (ร้อยละ ๕๐.๑๕) เด็กที่เห็นด้วยมีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ ๕.๔๑)
๔. เด็กเกินกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างเล็กน้อยเห็นด้วยว่า หนังสือพิมพ์ทำให้ได้รับตัวอย่างที่ไม่ดี และเด็กเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วย (เห็นด้วย ร้อยละ ๕๓.๒๗ ไม่เห็นด้วย ร้อยละ ๔๖.๗๓)

๓. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก

ก. ความต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๓)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าเด็กส่วนใหญ่ต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กโดยเฉพาะ (ร้อยละ ๔๑.๕๔) เด็กหญิงต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กมากกว่าเด็กชาย จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กหญิง ๒๖๐ คน มีผู้ต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กถึงร้อยละ ๔๓.๔๖ และในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กชาย ๒๖๐ คน มีผู้ต้องการให้มีหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ร้อยละ ๓๙.๖๒

ข. ความต้องการในด้านรูปแบบของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๔ - ๑๗)

เกี่ยวกับความต้องการในด้านรูปแบบของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ผลจากการวิเคราะห์พอจะสรุปได้ดังนี้

๑. ขนาดรูปเล่ม เด็กชายและหญิงประมาณเกินกว่าครึ่งหนึ่งเล็กน้อยต้องการให้หนังสือพิมพ์ มีขนาดเล็กกว่าหนังสือพิมพ์ที่วางขายอยู่ในท้องตลาดทั่วไป (ร้อยละ ๕๓.๐๘)

๒. ลักษณะรูปเล่ม จากการสอบถามความต้องการเกี่ยวกับลักษณะรูปเล่มของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ๓ ลักษณะ คือ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส แบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าเปิดตามแนวนอน และรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเปิดตามแนวตั้ง ปรากฏว่าเด็กชายและหญิงส่วนใหญ่ชอบหนังสือพิมพ์ที่เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเปิดตามแนวตั้ง (เด็กชาย ร้อยละ ๗๐.๐๐ เด็กหญิง ร้อยละ ๗๓.๐๘) รองลงมาเด็กชายและหญิงชอบรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส (เด็กชาย ร้อยละ ๒๓.๘๕ เด็กหญิง ร้อยละ ๒๒.๑๑) ส่วนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเปิดตามแนวนอน เด็กชายและเด็กหญิงชอบน้อยที่สุด (เด็กชาย ร้อยละ ๖.๑๕ เด็กหญิง ร้อยละ ๖.๓๔)

๓. จำนวนหน้า ทั้งเด็กชายและหญิงจำนวนสูงสุดต้องการให้หนังสือพิมพ์มีมากกว่า ๑๒ หน้า (ร้อยละ ๓๑.๘๗) รองลงมาต้องการให้มี ๑๒ หน้า (ร้อยละ ๒๔.๐๘) และ ๑๐ หน้า (ร้อยละ ๒๓.๒๗)

ค. ปริมาณของเนื้อหาที่ลงในหน้าหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๘)

เด็กชายและหญิงจำนวนสูงสุด (เด็กชาย ร้อยละ ๕๓.๐๘ และเด็กหญิง ร้อยละ ๕๒.๖๓) ต้องการให้มีปริมาณของเนื้อหาที่ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ สำหรับเด็กเท่ากับหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป เด็กชายและหญิงน้อยกว่าครึ่งของจำนวนกลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีปริมาณน้อยกว่าหนังสือพิมพ์ทั่วไป (เด็กชาย ร้อยละ ๔๖.๘๒ เด็กหญิง ร้อยละ ๔๗.๓๑)

ง. ความต้องการในคำณณาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๑๙)

จากการสอบถามความคิดเห็นของเด็กเกี่ยวกับภาษาที่เด็กต้องการให้ใช้ในหนังสือพิมพ์พบว่า เด็กชายและหญิงส่วนมากต้องการให้ใช้ภาษาที่อ่านแล้วเข้าใจง่าย

เพื่อทำให้เกิดความชำนาญในการอ่านยิ่งขึ้น (ร้อยละ ๖๕.๐๘) และให้ถูกต้องตามหลักภาษา (ร้อยละ ๒๘.๘๘)

จ. ความถี่ในการออกหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๐)

เด็กจำนวนสูงสุดต้องการให้ออกหนังสือพิมพ์ทุกวัน (ร้อยละ ๔๖.๗๓) รองลงมาคือ สัปดาห์ละ ๒ ฉบับ (ร้อยละ ๒๓.๖๒) และสัปดาห์ละฉบับ (ร้อยละ ๒๐) มีเด็กเป็นส่วนน้อยที่ต้องการให้ออกหนังสือพิมพ์ ๒ สัปดาห์ต่อฉบับ และเดือนละฉบับมีบ้างที่ต้องการให้ออกหนังสือพิมพ์วันเว้นวัน (รวมกันแล้ว ร้อยละ ๒.๑๒)

ฉ. ราคาของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๑)

จากการสอบถามความคิดเห็นของเด็กเกี่ยวกับราคาของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กที่เด็กสามารถซื้อได้เป็นของตนเอง เด็กจำนวนสูงสุดเห็นว่า หนังสือพิมพ์ควรมีราคาฉบับละ ๒ บาท ร้อยละ ๔๓.๘๕ รองลงมาคือ ๑ บาท (ร้อยละ ๒๖.๑๕)

ช. ความต้องการในค่านิวส์ที่จะได้อ่านหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๒)

จากการสอบถามความคิดเห็นของเด็กเกี่ยวกับนิวส์ที่ต้องการจะได้อ่านหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า เด็กชายและหญิงส่วนมากต้องการซื้ออ่านเอง (ร้อยละ ๕๒.๖๘) รองลงมาต้องการจะได้อ่านจากห้องสมุดของโรงเรียน (ร้อยละ ๑๕.๗๗) ให้นุ้ปกครองซื้อให้ (ร้อยละ ๑๔.๘๒) และต้องการให้ครูอาจารย์หรือโรงเรียนจัดซื้อไว้ให้ประจำห้องเรียน (ร้อยละ ๑๓.๖๕) ตามลำดับ

ซ. ความต้องการที่จะมีบทบาทร่วมกับหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๓)

จากการสอบถามต้องการของเด็กที่จะส่งผลงานของตน เพื่อลงในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า เด็กชายและหญิงส่วนใหญ่ต้องการส่งผลงานของตน

เข้าร่วมกับหนังสือพิมพ์ (ร้อยละ ๔๕.๓๒)

๔. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในค่านี้อาหาของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก

ก. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๔ ประเภทคือ เนื้อหาประเภทข่าว เนื้อหาประเภทความคึกเห็น เนื้อหาประเภทความรู้ - สารคดี และเนื้อหาประเภทบันเทิง - โฆษณา และเบ็ดเตล็ด ผลการวิเคราะห์เนื้อหาประเภทต่าง ๆ ปรากฏดังนี้

๑. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทข่าว (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๔)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทข่าวของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แบ่งเนื้อหาข่าวออกเป็น ๑๑ ประเภท เพื่อหาค่าระดับความต้องการคือ ข่าวการเมือง ข่าวชาวบ้าน ข่าวเพื่อนเด็กในสถาบันต่าง ๆ ข่าวคนดังประจำวัน ข่าวความเคลื่อนไหวทางการศึกษา ข่าวอาชญากรรม ข่าวเหตุการณ์บ้านเมืองในประเทศ ข่าวต่างประเทศ ข่าวประเภทชุมชน ข่าวเกี่ยวกับหนังสือที่นำอ่านสำหรับเด็กและข่าวกีฬา จากการวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความต้องการของเด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อข่าวแต่ละประเภท ผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ดังนี้

ข่าวที่เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงมีความต้องการอ่านในระดับมากที่สุดคือ ข่าวความเคลื่อนไหวทางการศึกษา และข่าวเกี่ยวกับหนังสือที่นำอ่านสำหรับเด็ก เด็กนักเรียนชายให้ความสำคัญความต้องการข่าวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวทางการศึกษาสูงสุด (ค่าเฉลี่ย ๒.๕๕) ส่วนเด็กหญิงให้ความสำคัญความต้องการข่าวเกี่ยวกับหนังสือที่นำอ่านสำหรับเด็กสูงสุด (ค่าเฉลี่ย ๑๒.๕๗)

ข่าวที่เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงมีความต้องการอ่านในระดับปานกลางเรียงตามลำดับ ได้แก่ ข่าวคนดังประจำวัน (ค่าเฉลี่ย ๒.๕๐) ข่าวเหตุการณ์บ้านเมือง

ภายในประเทศ (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๖) ชาวกีฬา (ค่าเฉลี่ย ๒.๒๕) ชาวเพื่อนเด็กในสถาบัน
ต่าง ๆ (ค่าเฉลี่ย ๒.๒๖) ชาวต่างประเทศ (ค่าเฉลี่ย ๒.๐๕) ชาวการเมือง (ค่าเฉลี่ย
๑.๘๕) และชาวชาวบ้าน (ค่าเฉลี่ย ๑.๖๑)

ชาวที่เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงมีความต้องการอ่านในระดับน้อย คือ ชาว
อาชญากรรม (ค่าเฉลี่ย ๑.๓๘) และชาวชุมชน (ค่าเฉลี่ย ๑.๘๓)

๒. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทความคิดเห็น (ภาคผนวก ข
ตารางที่ ๒๕)

การวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทความคิดเห็นของ
เด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทความคิดเห็นที่
เด็กส่งเรื่องมาลง กับประเภทตอบปัญหาและตอบจดหมายประจำวัน พบว่า เด็กนักเรียนทั้ง
ชายและหญิงให้ค่าความต้องการเนื้อหาความคิดเห็นทั้ง ๒ ประเภทในระดับปานกลาง เนื้อหา
ที่เด็กนักเรียนชายและหญิงให้ค่าความต้องการสูงสุดคือ เนื้อหาที่เกี่ยวกับความคิดเห็นที่เพื่อน
เด็กส่งมาลง (ระดับค่าเฉลี่ยของเด็กนักเรียนชาย คือ ๒.๑๘ ระดับค่าเฉลี่ยของเด็กนักเรียน
หญิง คือ ๒.๓๒) ส่วนเนื้อหาที่เด็กนักเรียนชายและหญิงให้ค่าความต้องการน้อยที่สุด คือ ตอบ
ปัญหาและตอบจดหมายประจำวัน (ระดับค่าเฉลี่ย ของนักเรียนชาย คือ ๑.๘๕ ระดับค่าเฉลี่ย
ของนักเรียนหญิง คือ ๑.๗๕)

เนื้อหาประเภทความคิดเห็นที่เพื่อนเด็กส่งเรื่องมาลง เด็กนักเรียนหญิง (ค่าเฉลี่ย
๒.๓๒) มีความต้องการสูงกว่าเด็กนักเรียนชาย

เนื้อหาตอบปัญหาที่ผู้อ่านส่งมา, ตอบจดหมายประจำวันเด็กนักเรียนชายมีความต้อ
การสูงกว่าเด็กนักเรียนหญิง

๓. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทความรู้ - สารคดี (ภาคผนวก ข
ตารางที่ ๒๖)

เนื้อหาประเภทความรู้ - สารคดีเพื่อทำการวิเคราะห์ ได้แบ่งออกเป็น ๑๔
 ด้าน คือ เสริมการศึกษาในชั้นเรียน ชรรถนชาติ วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ สุขภาพ
 ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ ภูมิศาสตร์และต่างประเทศ กีฬา สภาพความเป็นอยู่ของ
 เพื่อนเด็ก ความรู้เกี่ยวกับจังหวัดต่าง ๆ ภายในประเทศ แนะนำโรงเรียนหรือ
 เพื่อนนักเรียน ศาสนาและธรรมะ ประวัติศาสตร์ คอมพิวเตอร์ความรู้ทั่วไป และ
 แนะนำการใช้เวลาว่าง ผลการวิเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

ความรู้ - สารคดี ที่เด็กนักเรียนให้ค่าความต้องการอ่านในระดับมาก คือ
 เนื้อหาเกี่ยวกับ เสริมการศึกษาในชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย ๒.๗๑) รองลงมาได้แก่
 วิทยาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย ๒.๖๘) และชรรถนชาติ (ค่าเฉลี่ย ๒.๕๑) เด็กนักเรียนชาย
 ให้ค่าความต้องการเนื้อหา วิทยาศาสตร์สูงสุด (ค่าเฉลี่ย ๒.๗๐) ส่วนเด็กหญิงให้
 ค่าความต้องการอ่านเนื้อหาเกี่ยวกับเสริมการศึกษาในชั้นเรียนสูงสุด (ค่าเฉลี่ย ๒.๖๘)

ความรู้ - สารคดีที่เด็กนักเรียนชายและหญิงให้ค่าความต้องการอ่านในระดับ
 ปานกลางคือ ประวัติศาสตร์ และแนะนำการใช้เวลาว่าง (ค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ ๒.๔๘)
 รองลงมาเรียงตามลำดับความต้องการได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๘)
 ภูมิศาสตร์และต่างประเทศ (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๖) สภาพความเป็นอยู่ของเพื่อนเด็ก (ค่าเฉลี่ย
 ๒.๒๑) ศาสนาและธรรมะ (ค่าเฉลี่ย ๒.๐๗) แนะนำโรงเรียนหรือเพื่อนนักเรียน และ
 คอมพิวเตอร์ ค่าเฉลี่ย ๑.๘๘

เป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่ปรากฏว่ามีเด็กนักเรียนชายหญิงต้องการอ่านเนื้อหา
 ประเภทความรู้ - สารคดี ในระดับน้อย

๔. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทบันเทิง - โฆษณาและเบ็ดเตล็ด

(ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๗)

ในการวิเคราะห์เนื้อหาประเภทบันเทิง - โฆษณาและเบ็ดเตล็ด แบ่งออกเป็น ๑๒ ประเภท คือ นิทาน ประกาศเขียนภาพ ประกอบแต่งเรื่อง การ์ตูน ขำขัน บันเทิง คารา คอมพิวเตอร์หัวใจ คอมพิวเตอร์ชิงรางวัล โฆษณาสินค้าทั่วไป และโฆษณาอุปกรณ์การเรียนการสอน ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

ไม่ปรากฏว่า มีเด็กนักเรียนชายหญิงต้องการอ่านเนื้อหาประเภทบันเทิง - โฆษณาและเบ็ดเตล็ดในระดับมาก เนื้อหาที่เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงให้ค่าความต้องการสูงสุดคือ เนื้อหาเกี่ยวขำขัน ส่วนเนื้อหาที่เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงให้ค่าความต้องการต่ำสุด คือ โฆษณาสินค้าทั่วไป

บันเทิง - โฆษณาและเบ็ดเตล็ดที่เด็กนักเรียนต้องการอ่านในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับความต้องการได้ ขำขัน (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๗) นิทาน (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๑) การ์ตูน (ค่าเฉลี่ย ๒.๓๐) เกมส่ต่าง ๆ (ค่าเฉลี่ย ๒.๒๔) ประกาศเขียนภาพ (ค่าเฉลี่ย ๒.๒๗) คอมพิวเตอร์ชิงรางวัล (ค่าเฉลี่ย ๒.๒๒) ประกาศแต่งเรื่อง (ค่าเฉลี่ย ๒.๑๑) โฆษณาอุปกรณ์การเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย ๑.๕) และบันเทิง - คารา (ค่าเฉลี่ย ๑.๔๕)

บันเทิง - โฆษณา ที่เด็กนักเรียนชายหญิงต้องการอ่านในระดับน้อย เรียงตามลำดับนี้ คอมพิวเตอร์หัวใจ (ค่าเฉลี่ย ๑.๑๖) หายดวงซาดา (ค่าเฉลี่ย ๑.๓๒) และโฆษณาสินค้าทั่วไป (ค่าเฉลี่ย ๑.๐๔) (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๗)

ข. ผลการวิเคราะห์สัมมติฐานที่ ๑ - ๓ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๗ - ๒๙)

จากการนำแบบสอบถามมาแยกตัวแปรอิสระได้ ๓ ตัวแปร คือ เพศ สังกัดโรงเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของเด็ก แยกกลุ่มของตัวแปรอิสระเพื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่มดังนี้

กลุ่มตัวอย่างเพศชาย	กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง
สังกัดโรงเรียนรัฐบาล	สังกัดโรงเรียนราษฎร์
ฐานะทางเศรษฐกิจดี	และฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี

นำค่าที่ได้มาทดสอบสมมติฐานด้วยค่า Critical Ratio (Two tails Test) ปรากฏผลแยกตามประเภทของตัวแปรอิสระได้ตามลำดับ ดังนี้คือ

๑. ผลการทดสอบสมมติฐานที่ ๑ ที่ว่า "ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน" หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า เด็กชายและเด็กหญิงต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กเหมือนกัน ผลปรากฏดังนี้ (ตารางที่ ๒๓)

ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กของเด็กนักเรียนชายมีค่าเฉลี่ย ๔๑.๘๖๘ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๑.๗๕๓ ขณะที่ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระของเด็กนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ย ๔๑.๘๘๒ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๐.๖๙๔ ค่า Z ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ ๐.๐๗๔ (น้อยกว่าค่า Z ในตารางที่ระดับนัยสำคัญ ๐.๐๕) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์ของเด็กชายและเด็กหญิงแล้วไม่ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันความต้องการดังกล่าว ซึ่งเป็นการรับรอง สมมติฐานข้อ ๑ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๔)

๒. ผลการทดสอบสมมติฐานที่ ๒ ที่ว่า "ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กระหว่างเด็กนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนรัฐบาลและเด็กที่อยู่ในโรงเรียนราษฎร์ไม่แตกต่างกัน" หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า สังกัดโรงเรียนของเด็กไม่ผลต่อระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ปรากฏผลดังนี้

ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กของเด็กนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนรัฐบาลมีค่าเฉลี่ย ๔๑.๑๖๖ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๑.๒๑๗ ขณะที่ระดับความต้องการในการอ่านเนื้อหาของนักเรียนโรงเรียนราษฎร์มีค่าเฉลี่ย ๔๒.๕๐๗ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๐.๕๗๔ ค่า Z ที่คำนวณได้มีค่า ๑.๓๗๔ (น้อยกว่าค่า Z ในตารางที่ระดับนัยสำคัญ ๐.๐๕) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการอ่านหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กของเด็กในโรงเรียนรัฐบาลและเด็กในโรงเรียนราษฎร์แล้วไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันความต้องการดังกล่าว ซึ่งเป็นการรับรอง สมมติฐานข้อ ๒ (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๒๕)

๓. ผลการทดสอบสมมติฐานที่ ๓ ที่ว่า "ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระ
ในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กระหว่างเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี และเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ
ไม่ดีแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของเด็กมีผลต่อความต้องการอ่าน
เนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ปรากฏผลดังนี้

ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระของเด็กที่มีฐานะเศรษฐกิจไม่ดี มีค่าเฉลี่ย
๘๖.๒๘๗ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๐.๘๘๘ ขณะที่ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระของ
เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี มีค่าเฉลี่ย ๘๐.๗๖๐ โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๘.๘๘ ค่า Z
ที่คำนวณได้มีค่า ๑.๖๐๘ (น้อยกว่าค่า Z ในตารางที่ระดับนัยสำคัญ ๐.๐๕) ดังนั้นจึงสรุป
ได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีและไม่ดีแล้ว ปรากฏ
ผลว่าไม่มีความแตกต่างด้านความต้องการดังกล่าว ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า
"มีความแตกต่างกัน" (ภาคผนวก ข ตารางที่ ๓๐)

อภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลและเปรียบเทียบกับผลจากการวิจัยอื่น ๆ

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภท
ต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก ยากที่จะเปรียบเทียบกับผลการวิจัยและผลการศึกษาค้นคว้า
อื่น ๆ ที่ใช้หลักการแบ่งประเภทเนื้อหาของหนังสือรายวันทั่วไปเป็นเกณฑ์ เพราะการวิจัย
เรื่องนี้แบ่งเนื้อหาของหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กตามที่ได้ศึกษาจากหนังสือพิมพ์ในเฉพาะหน้าเด็ก
กับหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กของต่างประเทศ และจากการค้นคว้าด้านนิสัยและความสนใจของ
เด็กเป็นหลัก แต่พอที่จะอภิปรายถึงความต้องการในด้านเนื้อหาของประเภทที่เหมือนกันโดย
ส่วนร่วมได้โดยประมาณ ได้ดังนี้

เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ชอบอ่านเนื้อหาประเภทสารคดี ความรู้ มากกว่าประเภทข่าว
และบันเทิง สอดคล้องกับการวิจัยของ สมเกียรติ โสมาภา ที่พบว่าหมวดต่าง ๆ ในหนังสือ
พิมพ์รายวันที่นักเรียนสนใจมากที่สุดคือ หมวดความรู้ทางวิชาการ และการวิจัยของไมครี
เจริญศิลป์ ก็พบว่า เยาวชนมีความสนใจเนื้อหาการศึกษาในระบบในรูปแบบสารคดี-วิชาการ

ในหนังสือพิมพ์รายวันมาก แต่แตกต่างจากรายงานการสำรวจความสนใจ และรสนิยมในการอ่านของเด็กและเยาวชนไทย ของกรมวิชาการ ที่พบว่า เด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายชอบอ่านข่าวมากกว่าเรื่องสารคดีและความรู้ ผลที่แตกต่างนี้อาจเป็นไปได้ เพราะการแบ่งเนื้อหาข่าวให้เด็กนักเรียนเลือกตอบไม่มีข่าวตรงกับการแบ่งเนื้อหาข่าวในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งเน้นข่าวที่เกี่ยวข้องกับเด็กเป็นเกณฑ์ อาจแยกประเภทเนื้อหาเพื่อเปรียบเทียบผลได้ดังนี้

๑. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทข่าว จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ปรากฏว่า เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการอ่านข่าวที่เกี่ยวกับการศึกษา และข่าวเกี่ยวกับหนังสือที่นำอ่านสำหรับเด็ก ในระดับมากและมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รวมทั้งข่าวอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเด็กด้วย ข่าวที่สนใจน้อยที่สุดคือข่าวอาชญากรรม และข่าวซุบซิบ ซึ่งผลนี้สอดคล้องกับการวิจัย ของ ไมตรี เจริญศิลป์ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ที่พบว่า เด็กสนใจข่าวการศึกษามาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสินีนาด นิมวัฒนา (พ.ศ. ๒๕๑๐) ทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ พบว่า นักเรียนสนใจข่าวกิจกรรมผลงานดีเด่นของนักศึกษา และนักเรียนทั้งในและนอกประเทศ ส่วนข่าวอาชญากรรม และข่าวอุบัติเหตุ เป็นข่าวที่นักเรียนสนใจน้อยที่สุด

แต่ผลการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากรายงานการสำรวจ ของ กรมวิชาการ (พ.ศ. ๒๕๒๐) ซึ่งพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมปลายชอบอ่านข่าวในประเทศมากที่สุด

๒. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทความคิดเห็น จากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ปรากฏผลว่า เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงมีความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทความคิดเห็นในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไมตรี เจริญศิลป์ ที่พบว่า เยาวชนที่มีอายุ ๑๐ - ๑๔ ปี ในกรุงเทพมหานคร มีความสนใจบทความ บทความบันเทิง ปานกลาง

แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ แตกต่างจากรายงานการสำรวจของกรมวิชาการ ซึ่งพบว่า เด็กนักเรียนประถมชอบอ่านบทความน้อยที่สุด

๓. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทสารคดี-ความรู้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ปรากฏว่า เด็กนักเรียนชายและหญิงมีความต้องการอ่านเนื้อหาศึกษาในชั้นเรียน และวิทยาศาสตร์ในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งระดับความต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์สอดคล้องกับการวิจัยของ สมเกียรติ โสมภัก (พ.ศ.๒๕๐๗) และสอดคล้องกับการวิจัยของ ไมตรี เจริญศิลป์ ในส่วนความคิดเห็นของเยาวชน ในแง่ที่เยาวชนต้องการให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับสารคดีและวิชาการมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสารคดี-วิชาการด้านวิทยาศาสตร์
๔. ระดับความต้องการอ่านเนื้อหาประเภทบันเทิง-โฆษณาและเบ็ดเตล็ดต่างๆ จากการวิเคราะห์ครั้งนี้ปรากฏว่า เด็กนักเรียนชายหญิงมีความต้องการอ่านในระดับปานกลาง เนื้อหาที่เด็กนักเรียนต้องการโดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในประเภทนั้นคือ ขำขัน และเนื้อหาที่เด็กนักเรียนต้องการโดยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ โฆษณาสินค้าทั่วไป ผลการวิจัยนี้ค่อนข้างจะใกล้เคียงกับผลรายงานการสำรวจ ของกรมวิชาการ (พ.ศ.๒๕๒๐) ซึ่งพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมปลายชอบอ่านหนังสือการ์ตูนมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องตลก ส่วนเนื้อหาที่เด็กประถมชอบอ่านน้อยที่สุดในหนังสือพิมพ์คือ บทความ แต่ในระดับชั้นมัธยม เนื้อหาที่ชอบน้อยที่สุดคือโฆษณาสินค้าทั่วไป
๕. เพศกับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระ จากการวิเคราะห์ครั้งนี้ปรากฏผลว่า "ความแตกต่างระหว่างเพศของเด็กไม่มีอิทธิพลต่อความต้องการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก" ผลจากการวิจัยนี้สอดคล้องกัน ผลการศึกษาความสนใจและทัศนคติที่มีต่อหนังสือพิมพ์รายวันของเยาวชน ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร (จันทวัฒน์ กิติเวช-๒๕๑๕) ที่พบว่า เยาวชนเพศชาย และเพศหญิงมีความสนใจในการอ่านและดูรายการต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์รายวันไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาวิจัยในต่างประเทศแล้ว
ปรากฏผลที่ไม่ตรงกัน เช่น ผลการวิจัยของ มอร์แกน (Morgan -
๑๙๓๒) ซึ่งพบว่า "พฤติกรรมการอ่านหนังสือพิมพ์มีความแปรเปลี่ยนไป
ตามเพศ"

อธิบายได้ว่าผลของความแตกต่างนี้อาจสืบเนื่องมาจาก การตั้งตัว
แปรก็คื การแบ่งประเภทก็คื วิธีการตั้งสมมติฐานและการใช้สถิติเพื่อวัดก็คื
รวมทั้งสิ่งแวดล้อมในการวิจัยก็คืยอมก่อให้เกิดผลที่แตกต่างกันได้เสมอ

๖. สังกักรโรงเรียนกับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระ จากการวิเคราะห์
ข้อมูลครั้งนี้พบว่า "ความแตกต่างระหว่างสังกัดโรงเรียนที่เด็กศึกษา
อยู่ไม่มีผลต่อการอ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์สำหรับเด็ก" ผลการ
วิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ จูเนวัฒน์ ซึ่งพบว่า "ความแตกต่าง
ของประเภทโรงเรียนที่อยู่ในสังกัดโรงเรียนรัฐบาลไม่มีผลต่อการอ่าน
หนังสือพิมพ์รายวัน"
๗. ฐานะทางเศรษฐกิจกับความต้องการอ่านเนื้อหาสาระ จากการวิเคราะห์
ครั้งนี้ปรากฏผลว่า "เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีความต้องการ
อ่านเนื้อหาสาระในหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกัน" ผลจากการวิจัยครั้งนี้
สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูเนวัฒน์ คือ พบว่า "เยาวชนที่มีระดับ
ฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับสูง และเยาวชนที่มีระดับฐานะเศรษฐกิจ
สังคมอันต่ำกว่า มีความสนใจในการอ่านและดูรายการต่าง ๆ ในหนังสือ
พิมพ์รายวันไม่แตกต่างกัน"

แต่ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ แตกต่างจากผลการวิจัย
บางเรื่อง ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ จากที่ได้ศึกษางาน
วิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ ๒ เช่น แตกต่างจากรายงานการศึกษาเรื่อง

"บทบาทของสื่อสารมวลชนที่มีต่อการศึกษาของประเทศไทย" (นิสิตปริญญาโท สาขาโสตทัศนศึกษา - ๒๕๐๘) และแตกต่างจากการศึกษามหาบทของสื่อมวลชนที่มีต่อการศึกษาของชาวบ้าน" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ - ๒๕๒๑) รวมทั้งแตกต่างจากผลงานวิจัยในต่างประเทศของ มอร์แกน (Morgan - ๑๙๗๒) เพราะผลงานวิจัยส่วนใหญ่ที่กล่าวข้างต้นพบว่า บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกันมีองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การอ่านหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่าการที่ผลงานวิจัยครั้งนี้แตกต่างกับผลงานวิจัยเรื่อง ๆ บางเรื่อง อาจเนื่องจากตัวแปรอื่น ๆ ที่ทำการวิจัยในแต่ละเรื่อง เช่น ระดับอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ ในการอ่านหนังสือพิมพ์ ตลอดจนขอบข่ายของการสุ่มตัวอย่างอาจก่อให้เกิดผลแตกต่างกันได้